

Sygn. akt II AKa 152/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Mariusz Młoczkowski
Sędziowie:	SA Barbara du Château SA Bohdan Tracz (sprawozdawca)
Protokolant	sekr. sądowy Anna Kijak

przy udziale Zbigniewa Nowosada Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Zamościu del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2013 r.

sprawy **R. Ś. (1), M. M. (1), Ł. K.**

oskarżonych z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 3 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt II K 72/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1)** uniewinnia oskarżonego R. Ś. (1) od zarzutu popełnienia czynu przypisanego w pkt. III zaskarżonego wyroku;
- 2)** uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu R. Ś. (1);
- 3)** na podstawie art. 85, 86 § 1kk wymierza oskarżonemu R. Ś. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 7 (siedmiu) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy;

II. w pozostałej części, co do oskarżonego R. Ś. (1) i w całości, co do oskarżonych Ł. K. i M. M. (1) zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na poczet kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych R. Ś. (1) i Ł. K. zalicza tymczasowe ich aresztowanie także w dniach od 26 marca 2013 roku do dnia 3 października 2013 roku;

IV. zwalnia R. Ś. (1) od opłaty za obie instancje i wydatków postępowania odwoławczego;

V. zwalnia pozostałych oskarżonych od zapłaty kosztów procesu za II instancję, ustalając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

R. Ś. (1) , Ł. K. i M. M. (2) oskarżeni zostali o to , że:

I. w dniu 6 grudnia 2011r. w W., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie K. D. (1) w ten sposób, że po uprzednim zadaniu ciosu głową w twarz pokrzywdzonego przez Ł. K., który spowodował obrzęk nosa i krwotok, doprowadzili go do stanu bezbronności i zabrali w celu przywłaszczenia z tylnej kieszeni spodni kwotę 10 złotych, przy czym Ł. K. spowodował obrażenia naruszające czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej siedmiu dni – to jest o czyn z art. 280 § 1 kk wobec R. Ś. (1) i M. M. (1) oraz z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk wobec Ł. K.;

II. w dniu 7 grudnia 2011r. w P., województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia i rozboju na osobie T. G. (1), w ten sposób, że zgodnie z uprzednim podziałem ról, po przybyciu samochodem marki B. o nr rej. (...), kierowanym przez M. M. (1) pod dom pokrzywdzonego, R. Ś. (1) wspólnie z Ł. K. wdarli się do jego domu i zadawali mu ciosy rękami w głowę oraz kopali w głowę, brzuch i tułów, powodując otarcie naskórka na głowie i kończynach, złamania kości czaszki, wylewy pod oponą pajęczą i do komór mózgowych, stłuczenie i obrzęk mózgu, złamanie żeber i mostka, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 15 złotych oraz 40 sztuk sztucców nieustalonej wartości, przy czym nieumyślnie doprowadzili na skutek powstałych obrażeń do śmierci pokrzywdzonego – to jest o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

a nadto **R. Ś. (1)** o to, że :

III. w dniu 8 grudnia 2011r. w P., województwa (...), działając w celu wywarcia wpływu na M. Ż., po uprzednim opisie przebiegu zdarzenia w domu T. G. (1) kierował do pokrzywdzonego groźby zabójstwa, w przypadku ujawnienia przez niego tych informacji innym osobom – to jest o czyn z art. 245 kk.

Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 26 marca 2013 roku:

1. R. Ś. (1) i Ł. K. uznał za winnych tego, że w dniu 6 grudnia 2011r. w W., okręgu (...), działając wspólnie, w ramach dorozumianego podziału ról, chcąc dokonać zaboru cudzego mienia przy użyciu przemocy, wykorzystując okoliczność wspólnej podróży jednym samochodem, porę nocną oraz stan nietrzeźwości K. D. (1) dokonali na nim rozboju w ten sposób, że po opuszczeniu przez pokrzywdzonego pojazdu Ł. K. zadał mu uderzenie głową w okolice nosa, powodując obrażenia w postaci bolesnego obrzęku i krwawienia z przewodów nosowych, co skutkowało rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządu węchu na czas nie przekraczający siedmiu dni, zaś R. Ś. (1), wykorzystując stan oszołomienia i zaskoczenia pokrzywdzonego zabrał w celu przywłaszczenia z kieszeni jego spodni pieniądze w kwocie 10 złotych – to jest czynu wyczerpującego wobec R. Ś. (1) dyspozycję art. 280 § 1 kk i wobec Ł. K. dyspozycję art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to, na podst. art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i w zw. z art. 33 § 2 kk Ł. K. wymierzył 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych i na podst. art. 280 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk R. Ś. (1) wymierzył 2 (dwa) lata pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

2. R. Ś. (1), Ł. K. i M. M. (1) uznał za winnych tego, że w dniu 7 grudnia 2011r. w P., okręgu (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu uzgodnionego podziału ról, chcąc dokonać zaboru mienia z użyciem przemocy na osobie T. G. (1), samochodem osobowym kierowanym przez M. M. (1) dojechali w pobliże miejsca zamieszkania pokrzywdzonego, po czym R. Ś. (1) i Ł. K. pieszo udali się do domu T. G. (1), zaś M. M. (1) pozostał w aucie w gotowości zabrania ich z powrotem, a następnie R. Ś. (1) i Ł. K. weszli do domu pokrzywdzonego, po czym użyli wobec niego przemocy w ten sposób, że R. Ś. (1) przytrzymał go, zaś Ł. K. krępował jego dłonie taśmą samoprzylepną, a następnie wspólnie zadawali mu uderzenia, w ten sposób że Ł. K. kopał go nogami po całym ciele, w tym w okolice głowy, zaś R. Ś. (1) zadawał mu uderzenia pięściami w okolice głowy i w ten sposób spowodowali mu obrażenia ciała w

postaci : otarć naskórka na kończynach, podbiegnięcia krwawe obu nadgarstków, sińce skóry okolicy prawego biodra, stłuczenia twarzy i otarcia naskórka, ran prawego łuku brwiowego, sińców okularowych obu oczu, złamania prawej kości skroniowej, złamania przedniej i bocznej ściany prawej zatoki szczękowej, złamania bocznej ściany prawego oczodołu, stłuczenia mózgu, wylewów krwawych pod oponą pajęczą i do komór mózgu, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, a następnie skrepowali mu ręce oraz nogi, po czym, po przeszukaniu pomieszczeń mieszkania zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 15 złotych, komplet nieużywanych sztućców stołowych oraz latarkę elektryczną, zaś wychodząc pozostawili nieprzytomnego pokrzywdzonego, w zamkniętym przez R. Ś. (1) na kłódkę domu, po czym z zabranym łupem wrócili do oczekującego w samochodzie M. M. (1), który odwiózł ich do miejsca zamieszkania, przy czym T. G. (1), z powodu obrażeń czaszkowo mózgowych, powikłanych zapaleniem mięszu płucnego i niewydolnością krążenia zmarł w szpitalu w dniu 19 grudnia 2011r. nie odzyskując przytomności, który to skutek w postaci śmierci pobitego R. Ś. (1) i Ł. K. mogli i powinni przewidzieć – to jest czynu wyczerpującego wobec R. Ś. (1) oraz Ł. K. dyspozycję art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wobec M. M. (1) dyspozycję art. 280 § 1 kk i za to na podst. art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 33 § 2 kk w stosunku do R. Ś. (1) i Ł. K. oraz na podst. art. 280 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierzył : R. Ś. (1) 7 (siedem) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych, Ł. K. 6 (sześć) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych, M. M. (1) 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych;

3. R. Ś. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 8 grudnia 2011r. w P., okręgu (...), chcąc wywrzeć wpływ na świadka M. Ż. zagroził mu zabójstwem, w razie ujawnienia organom ścigania informacji dotyczących jego udziału w przestępstwie rozboju oraz pobicia dokonany w dniu 7 grudnia 2011r. na osobie T. G. (1) – to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 245 kk i za to na podst. art. 245 kk wymierzył mu 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

4. M. M. (1) uniewinnił od dokonania czynu zarzuconego mu w pkt I (pierwszym);

5. na zasadzie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 i § 2 kk, biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzone z osobna w stosunku do oskarżonych R. Ś. (1) i Ł. K., za czyny przypisane im w pkt 1 (pierwszym), w pkt 2 (drugim) i w pkt 3 (trzecim) i jako kary łączne orzekł : wobec R. Ś. (1) 8 (osiem) lat pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych, wobec Ł. K. 7 (siedem) lat pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

6. na podst. art. 63 § 1 kk na poczet kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec R. Ś. (1) i Ł. K. oraz na poczet kary pozbawienia wolności wymierzonej M. M. (1) zaliczył im czas zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od 29 grudnia 2011r. do 26 marca 2013r.;

7. na zasadzie art. 47 § 1 kk, w związku z czynem przypisanym w pkt 2 (drugim) orzekł od oskarżonych R. Ś. (1) i Ł. K. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej po 1500 (jeden tysiąc pięćset) złotych, tytułem nawiązek;

8. zasądził od M. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa (...) (trzy tysiące osiemset trzydzieści osiem) złotych, tytułem zwrotu należnych od niego wydatków i zwalnia go od opłaty;

9. zwolnił R. Ś. (1) i Ł. K. od zapłaty przypadających od nich kosztów sądowych w całości;

10. wydatki należne od R. Ś. (1) i Ł. K. oraz w części związanej z uniewinnieniem M. M. (1) ponosi Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych: R. Ś. (1) , Ł. K. , M. M. (2).

Obrońca R. Ś. (1) zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku w zakresie dotyczącym zarzutu z pkt I a/o tj. czynu opisanego w pkt 1 skarżonego wyroku przez niesłuszne uznanie jakoby oskarżony R. Ś. (1) brał udział w rozboju na osobie K. D. (1) – albowiem zgromadzony w sprawie w odniesieniu do zdarzenia z 6 grudnia 2011 r. materiał dowodowy sprawy oraz jego właściwa ocena oparta na podstawowych zasadach procesu karnego – analiza – powinny prowadzić nieodparcie do wniosku o braku co najmniej dostatecznych dowodów mogących wskazywać na to aby R. Ś. brał udział w przestępstwie na szkodę pokrzywdzonego (K. D.),

II. błąd w ustaleniach faktycznych co do opisu czynu z pkt II (2) w zakresie przewidzianych skutków a tym samym i przyjętej kwalifikacji prawnej przez niesłuszne uznanie, iż sprawcy (K. i Ś.) wywołali nieumyślnie skutek w postaci śmierci T. G. (1) gdy tymczasem właściwa ocena zgromadzonego materiału dowodowego dotyczącego zdarzenia z 7 grudnia 2011 r. (zarzut II-2) powinna prowadzić do wniosku, iż przypisany oskarżonemu zarzut powinien sprowadzać się do wywołania u pokrzywdzonego (T. G. (1)) :ciężkiego uszczerbku na zdrowiu: i powinien zostać zakwalifikowany jako występki z art. 158 § 2 k.k.,

III. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku w zakresie dot. zarzutu z pkt III a/o tj. czynu opisanego w pkt 3 skarżonego wyroku a dotyczącego zdarzenia z 8 grudnia 2011 r. – przez niesłuszne uznanie jakoby R. Ś. (1) miał wpływać na M. Ż. jako świadka oraz grozić mu zabójstwem – w sytuacji kiedy zgromadzony w tym zakresie materiał dowodowy oraz jego właściwa analiza – powinny prowadzić do wniosku o braku co najmniej dostatecznych dowodów na popełnienie czynu zarzucanego (i przypisanego nieprawomocnie) temu oskarżonemu,

IV. rażąco obrazę prawa procesowego co do zarzutów z pkt I (1) i III (3) poprzez rażąco obrazę zasady sformułowanej w art. 4 k.p.k. przez oparcie – jak należałoby wnioskować z pisemnych motywów wyroku sądu I instancji – na wątpliwych dowodach a więc na niejednoznacznej relacji pokrzywdzonych K. D. (1) co do osoby R. Ś. (1) (zarzut I – 1) oraz tendencyjnej i niejednoznacznej relacji M. Ż. (zarzut III – 3) w odniesieniu do osoby R. Ś. (1) – co zostanie rozwinięte w uzasadnieniu apelacji,

V. rażąco obrazę prawa procesowego w postaci reguły „in dubio pro reo” (vide art. 5 § 2 k.p.k.) poprzez zaniechanie przez sąd I instancji – interpretowania – w odniesieniu do zarzutów z pkt I (1) i 3 (3) – wszelkich, nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie istnienia bądź braku winy R. Ś. (1) – na jego korzyść – o czym szerzej w uzasadnieniu apelacji,

VI. rażąco surową niewspółmierność wymierzonej R. Ś. (1) za ten czyn kary pozbawienia wolności, (niezależnie od przyjętej kwalifikacji prawnej) zważywszy na okoliczności podmiotowe i przedmiotowe oraz zasady wymiaru kary wskazane w art. 53 § 1 i 2 k.k. i art. 54 § 1 k.k. a także konieczność wewnętrznej spójności wyroku (w zakresie stopnia represji karnej) – co obrona rozwinie w dalszej części apelacji.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie R. Ś. (1) od zarzucanych mu w pkt I (1) i III (3) czynów oraz,

II. zmianę opisu czynu przypisanego R. Ś. (1) za czyn II (2) poprzez ustalenie, że wywołał on (wraz z osk. Ł. K. skutek w postaci ciężkich obrażeń ciała u T. G. (1) (choroby zagrażającej życiu) i przez zastąpienie kwalifikacji prawnej z art. 158 § 2 k.k. kwalifikacją prawną czynu (oprócz art. 280 § 1 k.k.) z art. 158 § 2 k.k. oraz zmianę wyroku sądu I instancji poprzez: złagodzenie kary pozbawienia wolności z lat 7 do lat 3; złagodzenie orzeczonej grzywny o połowę oraz,

III. zwolnienie oskarżonego w całości od opłat i kosztów postępowania, ewentualnie o:

IV. uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu i przekazanie sprawy niniejszej do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego Ł. K. zarzuciła zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu przez Sąd, że Ł. K. dopuścił się czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia pkt I tj. rozboju na K. D. (1), w szczególności:

a) błędne ustalenie przez Sąd, że Ł. K. zadał pokrzywdzonemu uderzenie głową w okolice nosa, powodując obrażenia, podczas gdy przeczą temu zeznania samego pokrzywdzonego K. D., który jako świadek w dniu 02.02.12 zeznał, że „ten co siedział przede mną w samochodzie uderzył mnie z główki”, zaś gdy opisywał gdzie siedzieli mężczyźni w samochodzie zeznał „kierowca jak i pasażer, który siedział z tyłu koło mnie byli szczupłej budowy ciała, a pasażer który siedział z przodu przede mną był dobrze zbudowany i można było wnioskować, że był wysoki” – ten opis wyklucza Ł. K. jako sprawcę, ponieważ jest on szczupły. Nadto pokrzywdzony na rozprawie w dniu 10.01.13 wskazuje na Ł. K. jako tego, który go uderzył mówiąc „on siedział obok kierowcy” – co wskazuje na ewidentne sprzeczności w zeznaniach pokrzywdzonego,

b) błędne obdarzenie przez Sąd wiarygodnością rozpoznania sprawców jakiego dokonał pokrzywdzony K. D. (1) „po posturze” ponieważ widział on osoby siedzące w samochodzie, nie widział osób stojących, by mógł zaobserwować ich sylwetki. Przede wszystkim należy zauważyć, że „postura” nie identyfikuje sprawcy w sposób indywidualny, zwłaszcza, że inaczej relacjonuje zdarzenie będąc przesłuchiwany jako świadek w dniu 02.02.12, a inaczej zeznając przed Sądem na rozprawie w dniu 10.01.12 – vide treść zeznań na Policji i protokół rozprawy. Nadto pokrzywdzony K. D. (1) zeznał na tej rozprawie „pamiętam to zająście mniej więcej, sto procent nie pamiętam”,

c) błędne obdarzenie przez Sąd wiarygodnością opinii sądowo-lekarskiej z dnia 02.02.12 pokrzywdzonego K. D. (1), dotyczące obrażeń jakich on miał doznać w dniu 06.12.11 ponieważ z uwagi na długi odstęp czasu od przedmiotowego zdarzenia do daty badania lekarskiego nie ma żadnej pewności, że opinia opisuje obrażenia z dnia 06.12.11,

d) błędne i bezpodstawne ustalenie przez Sąd, że Ł. K. kopał T. G. (1) po całym ciele tj. w brzuch, klatkę oraz głowę, ponieważ nie ma na to żadnych dowodów, a obiektywne dowody w postaci dokumentacji medycznej nie potwierdzają tego,

e) błędne ustalenie przez Sąd orzekający, że Ł. K. doprowadził swoim zachowaniem do śmierci pokrzywdzonego T. G. (1), ponieważ zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje wprost na to, że to zachowanie współoskarżonego R. Ś. naraziło na niebezpieczeństwo utraty życia pokrzywdzonego. To obrażenia głowy jakich doznał pokrzywdzony doprowadziły do zgonu, a uderzenia w głowę zadawał współoskarżony R. Ś.,

II. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 167 i art. 170 § 1 k.p.k. – poprzez oddalenie wniosków oskarżonego Ł. K. i jego obrońcy z dnia 15.02.13 dotyczących ustalenia czy R. Ś. mieszkający w Holandii trenował sztuki walki – co ma istotne znaczenie dla ustalenia powiązania pomiędzy zachowaniem uczestników pobicia a skutkiem tego pobicia.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Ł. K. od zarzutu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia oraz złagodzenie wymiaru kary za czyn z punktu II aktu oskarżenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. wobec oskarżonego Ł. K., ewentualnie,

2) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego M. M. (2) zaskarżył wyrok co do kary i zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. rażąco niewspółmierność represji karnej wobec oskarżonego M. M. (1) w zakresie niewspółmiernie surowej kary pozbawienia wolności,

2. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec M. M. grzywny,

3. niesłuszne obciążenie M. M. kosztami postępowania.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

1. złagodzenie orzeczonej wobec M. M. (1) za czyn opisany w sentencji orzeczenia, wyczerpujący dyspozycję art. 280 § 1 k.k. do 2 lat pozbawienia wolności;
2. warunkowe zawieszenie na podstawie art. 69 § 1 k.k. tak złagodzonej kary 2 lat pozbawienia wolności na okres lat 5, z objęciem M. M. dozorem kuratora sądowego,
3. złagodzenie orzeczonej kary grzywny o połowę i zaliczenie jej na poczet stosownego okresu pozbawienia wolności w okresie tymczasowego aresztowania,
4. zwolnienie M. M. od opłaty i kosztów postępowania w tejże sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Niezasadne są zarzuty apelacji dotyczące czynów przypisanych oskarżonym w pkt. I i II, przestępstw rozboju. Zasadny jest zarzut, błędu w ustaleniach faktycznych, i wniosek apelacji dotyczący czynu III, przestępstwa groźby, podniesiony w apelacji obrońcy R. Ś. (1).

Zarzuty apelacji oskarżonych R. Ś. (1) i M. M. (2) dotyczące przestępstwa przypisanego w pkt. I sprowadzają się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, zakwestionowania udziału oskarżonych w dokonaniu rozboju na osobie pokrzywdzonego K. D. (1).

Sąd Okręgowy ustalając, że oskarżeni dokonali rozboju na osobie K. D. (1) oparł swe ustalenia głównie, choć nie wyłącznie, na zeznaniach pokrzywdzonego, uznał za nieprawdziwe wyjaśnienia oskarżonych.

Na wstępie trzeba podkreślić, że dokonując oceny zeznań pokrzywdzonego Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie istotne okoliczności (str.7,8 uzasadnienia) a stanowisko swe obszernie uzasadnił.

Apelacja obrońcy R. Ś. (1) nie kwestionuje prawdziwości zeznań pokrzywdzonego, twierdzi jednak, że jego zeznania nie dawały podstaw do ustalenia, że oskarżony R. Ś. (1) zabrał pieniądze pokrzywdzonemu. Pokrzywdzony zeznał, że nie widział kto zabrał mu pieniądze, z przedstawionej przez niego relacji wynika jednak, że tą osobą, był oskarżony R. Ś. (1). Pokrzywdzony zeznał, że razem z nim z samochodu wyszli oskarżeni R. Ś. (1) i Ł. K.. Wskazał, że oskarżony Ł. K. uderzył go głową w twarz a w tym czasie poczuł, że ktoś przeszukuje mu kieszenie. Tą inną osobą mógł być tylko oskarżony R. Ś. (1). W zdarzeniu wzięły udział tylko trzy osoby, oskarżeni i pokrzywdzony. Zeznania pokrzywdzonego nie były jedynym dowodem świadczącym o popełnieniu przez R. Ś. (3) rozboju. Na sprawstwo oskarżonego wskazują też zeznania S. J. 9k.1466v), która zeznała, że oskarżony Ł. K. informował ją, że pieniądze pokrzywdzonemu zabrał oskarżony R. Ś. (1).

Z tych względów zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego R. Ś. (1) uznano za nietrafny.

Nietrafny jest także w sposób oczywisty zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. K.. Analiza zeznań pokrzywdzonego zawarta w protokołach przesłuchań i protokołach okazania potwierdza słuszność ustalenia, że pokrzywdzony w sposób stanowczy rozpoznał pokrzywdzonego i konsekwentnie twierdził, że to ten oskarżony uderzył go głową w twarz. Zawarte w apelacji sugestie o możliwości błędu w rozpoznaniu nie znajdują oparcia w treści protokołu okazania ani w treści protokołu rozprawy.

Nie można też uznać za trafny zarzutu ustalenia na podstawie opinii lekarskiej, że skutkiem działania oskarżonego Ł. K., było spowodowanie obrażeń ciała na czas nie przekraczający 7 dni. Wydając opinię biegły oparł się na zeznaniach świadków, z zeznań których wynikało, że pokrzywdzony doznał krwotoku z nosa i jego obrzęku. Fakt, że krwotok

nie trwał w chwili wydawania opinii nie uniemożliwił opiniowania. Biegli zazwyczaj opiniują nie opierając się na własnych spostrzeżeniach ale na podstawie okoliczności stwierdzonych w innych dowodach.

Z tych względów nie podzielono zarzutu opinii, iż opinia lekarska nie mogła stanowić podstawy ustalenia, że skutkiem uderzenia zadanego przez oskarżonego Ł. K. pokrzywdzonemu były naruszeniem czynności organizmu opisanymi w art.157§2 k.k..

Powyższe względy sprawiły, że zarzuty apelacji dotyczące przestępstwa przypisanego w pkt. I są niezasadne.

Co do zarzutów dotyczących czynu przypisanego w pkt. II – przestępstwa z art.280§1k.k. w zb. z art.158§3 k.k. w zw. z art.11§2 k.k.:

Na wstępie zauważyć należy, że apelacje obrońców oskarżonych R. Ś. (1) i Ł. K. nie kwestionują faktu udziału obu oskarżonych w popełnieniu przestępstwa rozboju na osobie T. G. (2) ani tego że stosowana przez nich przemoc przybrała postać pobicia. Apelacje obrońców oskarżonych R. Ś. (1) i Ł. K. zarzucają błąd w ustaleniach faktycznych dotyczących ustalenia, że obaj oskarżeni stosowali przemoc, której skutkiem była śmierć pokrzywdzonego.

Obrońca oskarżonego Ł. K. zarzuca błędne ustalenie, że Ł. K. kopał pokrzywdzonego po całym ciele, także w głowę i że doprowadził swoim zachowaniem do śmierci pokrzywdzonego. Zarzut ten jest oczywiście niezasadny. Opiera się on na założeniu, że prawdziwe są wyjaśnienia Ł. K., który zdaniem autora apelacji przyznał się do udziału w tym zdarzeniu i wyjaśnił szczegółowo swoją rolę. Rzecz w tym, że Sąd Okręgowy nie dał wiary wyjaśnieniom tego oskarżonego, że nie wziął udziału w pobiciu, że jedynie dwukrotnie zadał mu dwa uderzenia piętą w okolicę krocza, nie dał też wiary zeznaniom Z. S. i S. R., którzy potwierdzili relację oskarżonego. Sąd Okręgowy dokonana przez siebie ocenę dowodów, także wyjaśnień oskarżonego R. Ś. (1) należy uzasadnić. Apelacja nie podnosi zarzutów, które mogłyby nasuwać wątpliwości co do zasadności tej oceny, a przedstawia tylko własną odmienną wersję oceny dowodów. Przypomnieć należy że „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego (por. SN I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58 oraz aprobatę W. Daszkiewicza, Przegląd orzecznictwa, PiP 1976, z. 4, s. 127 i M. Cieślaka, Z. Dody, Przegląd orzecznictwa, Palestra 1976, z. 2, s. 64).”

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, iż wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego zmierzający do ustalenia, iż oskarżony R. Ś. (1) trenował w czasie pobytu w Holandii sporty walki nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Twierdzenie apelacji, że w sprawie nie ma dowodów na podstawie których można było ustalić, że oskarżony Ł. K. kopał pokrzywdzonego po całym ciele, w tym po głowie, i uderzał go pięściami całkowicie ignoruje treść wyjaśnień oskarżonego R. Ś. (1).

Dowód z pomówienia staje się dowodem popełnienia przestępstwa, o ile jest logiczny, konsekwentny, zgodny z logiką zdarzeń, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego ukierunkowanego na umniejszenie zakresu jego odpowiedzialności. Te cechy mają wyjaśnienia R. Ś. (1).

Pogląd apelacji, że tylko zachowanie R. Ś. (1) doprowadziło do śmierci pokrzywdzonego T. G. (1) jest całkowicie dowolny, nie poparty żadnym dowodem. Biegli lekarze nie potrafili rozgraniczyć tego, które z zadanych urazów wywołało skutek w postaci śmierci. Trafnie Sąd Okręgowy ustalił, że skutek ten obciąża obu oskarżonych. Na poparcie tezy, że skutek pobicia obciąża wszystkich uczestniczących w pobiciu przywołać należy postanowienie Sądu Najwyższego z 28 lipca 2010 roku, II KK 27/10, LEX nr 619606, iż:

1. Dla uznania sprawstwa przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. wystarczy, by skutek w postaci śmierci, będący następstwem pobicia, musiał być z nim powiązany przyczynowo, w tym sensie, że uszczerbek na zdrowiu ofiary jest następstwem zajścia jako pewnej całości, i to zajścia charakteryzującego się cechami określonymi w § 1 art. 158 k.k.

2. Określone w przepisie art. 158 § 3 k.k. następstwo w postaci śmierci, czy w przypadku art. 158 § 2 k.k. "ciężkiego uszczerbku na zdrowiu", nie jest skutkiem indywidualnego działania sprawcy, bowiem między jego działaniem a śmiercią człowieka może nawet nie istnieć związek przyczynowy, a mimo to zachodzi odpowiedzialność na gruncie tego przepisu, o ile tylko sprawca następstwo to przewidywał lub mógł przewidzieć. To sprawia, że ten typ przestępstwa - wobec tylko takich wymogów koniecznych dla jego zaistnienia - żadną miarą nie może być utożsamiany z wskazanym w art. 105 § 2 k.k. "umyślnym przestępstwem ciężkiego uszkodzenia ciała".

Z tych względów zarzut błędnego ustalenia, że zachowanie oskarżonego Ł. K. przybrało postać pobicia , którego skutkiem była śmierć pokrzywdzonego jest całkowicie niezasadny, tym samym niezasadny jest wniosek o zakwalifikowanie czynu oskarżonego tylko z art.280§1 k.k..

Z tych względów apelację obrońcy Ł. K. , także w zakresie przestępstwa przypisanego w pkt. II uznano za niezasadną.

Niezasadna jest w tej części także apelacja obrońcy oskarżonego R. Ś. (1).

Apelacja ta kwestionuje istnienie związku przyczynowego pomiędzy działaniem oskarżonych a śmiercią pokrzywdzonego. Nie kwestionuje apelacja tego , że bezpośrednim skutkiem działania oskarżonych było spowodowanie u pokrzywdzonego choroby realnie zagrażającej życiu. O braku związku przyczynowego ma świadczyć, zdaniem apelacji „dość” odległa czasowo od zdarzenia śmierć pokrzywdzonego. Dla wykazania błędności tego poglądu wystarczy odwołać się do opinii biegłego J. K. , nie kwestionowanej przez obronę , z której wynika że pomiędzy odniesionym przez pokrzywdzonego obrażeniami ciała a jego śmiercią istniał bezpośredni związek przyczynowy. Biegły stwierdził, że gdyby pokrzywdzony nie został pobity, to by nie umarł (k.1525).Trafność tego ustalenia jest oczywista nawet dla osób nie posiadających wiedzy z zakresu medycyny zważywszy na fakt , że pokrzywdzony po pobiciu nie odzyskał przytomności a okoliczność , iż zachorował na zapalenie mięszu płucnego pozostawało w oczywistym związku z doznanymi wcześniej urazami.

Apelacja kwestionuje też prawidłowość ustalenia, że oskarżeni mogli i powinni przewidzieć skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego , „reprezentując pogląd , oskarżonym można co najwyżej przypisać możliwość i powinność przewidywania skutku w postaci ciężkiego uszkodzenia ciała w rozumieniu art.158§ k.k.”. Nie przytacza jednocześnie apelacja argumentów , które uzasadniałyby zasadność zarzutu. Z treści apelacji można jedynie wywnioskować , że autor apelacji uważa, że oskarżeni skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego nie przewidywali .Jedyną okolicznością mogącą o tym świadczyć zdaje się być fakt , że przed wyjściem z mieszkania pokrzywdzonego oskarżeni odłączyli telefon i zamknęli drzwi wejściowe a klucz wyrzucili , co może wskazywać na to, że ich zdaniem pokrzywdzony będzie zdolny do podjęcia działań dla ratowania życia. Zapewne ta okoliczność spowodowała, że oskarżonym nie zarzucono popełnienia zabójstwa z zamiarem ewentualnym. Niejednokrotnie Sąd Najwyższy stawał na stanowisku , że jeżeli sprawca najpierw okrutnie pobił swą ofiarę a następnie nieprzytomnego człowieka pozostawił bez jakiegokolwiek pomocy i on zmarł w wyniku doznanych obrażeń, to wykazał obojętność wyrażając godzenie się na ten skutek .

Możliwość (zdolność) przewidzenia następstwa podjętego działania, jako element sine qua non nieumyślności zdefiniowanej w art. 9 § 2 k.k. in fine, a zatem tzw. niedbalstwa bądź nieumyślności nieświadomej, dotyczy - z istoty rzeczy - zdarzeń przyszłych i niepewnych, tj. takich, które mogą, ale nie muszą nastąpić.(patrz wyrok SA w Katowicach z dnia 16 października 2007 r., II AKa 307/07, OSA 2009, z. 12, poz. 3).

Z faktów brutalnego pobicia pokrzywdzonego , osoby w podeszłym wieku, z widoczną skoliozą, pozostawienia go skrepowanego i nieprzytomnego wynika , że mieli możliwość i powinni skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego przewidzieć.

Z tych względów zarzuty także apelacji obrońcy R. Ś. (1) co do błędnego ustalenia czynu przypisanego w pkt. II uznano za niezasadne.

Niezasadne są zarzuty tej apelacji dotyczące wymierzenia oskarżonemu kar rażąco surowych.

Za przestępstwo rozboju opisane w pkt. I wymierzono oskarżonemu R. Ś. (1) karę pozbawienia wolności równą dolnej granicy zagrożenia a oskarżonemu Ł. K. przekraczającą tę granicę tylko o sześć miesięcy. Już tylko z tych powodów kar tych nie można uznać za choćby surowe.

Nie mają też tej cechy kary wymierzone oskarżonym za przestępstwo przypisane w pkt. II. Przy wymiarze tych kar Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie istotne okoliczności. Fakt, że przypisane oskarżonym przestępstwo wyczerpało znamiona także art.158§3 k.k. sprawia, że kary pozbawienia wolności nie mają charakteru kar choćby surowych. Pogląd obrońcy oskarżonego R. Ś. (1), że jego rola w popełnieniu przestępstwa nie była dominująca nie jest uzasadniony. Apelacja nie podważa ustaleń Sądu Okręgowego, że to oskarżony R. Ś. (1) pierwszy zastosował przemoc wobec pokrzywdzonego i stosował ją w sposób bardzo intensywny.

Z tych względów utrzymano mocy zaskarżony wyrok co do czynów przypisanych oskarżonym R. Ś. (1) i Ł. K. w części dotyczącej przestępstw z pkt. I i III.

Za zasadny uznano zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do uznania, że czyn przypisany w pkt. III wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 245 k.k., podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego R. Ś. (1).

Sąd Okręgowy ustalił, że:” w momencie wypowiedzania słów zawierających zapowiedź spowodowania śmierci świadka, nie wzbudziły one u niego obawy ich spełnienia”. Uznając, że oskarżony popełnił przestępstwo z art.245 k.k. mimo, iż groźba nie wzbudziła u adresata obawy jej spełnienia Sąd Okręgowy wypowiada pogląd, że „do popełnienia przestępstwa z art.245 kk w formie użycia groźby bezprawnej w postaci określonej w art.190§1 kk nie ma znaczenia okoliczność, czy groźba ta wzbudziła w świadku (uzasadnioną) obawę jej spełnienia. „Z treści przepisu art. 245 kk warunek taki bowiem nie wynika. Mówi on natomiast o groźbie bezprawnej. Przepis ten odsyła zatem do przepisu art. 115 § 12 kk, który to stwierdza, że groźbą bezprawną jest groźba o której mowa w art. 190 § 1 kk, jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości uwłaczających czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej. Z kolei, opierając się na treści art. 190 § 1 kk za groźbę (bezprawną) należy uważać zagrożenie innej osobie popełnieniem przestępstwa na szkodę osoby zagrożonej lub na szkodę jej osoby najbliższej. Jak wynika z literalnego brzmienia tego przepis, wzbudzenie uzasadnionej obawy spełnienia groźby nie stanowi jej treści. Jest natomiast warunkiem jej karalności. Wskazuje na to w sposób wyraźny sformułowanie [...] jeżeli **groźba** wzbudza [...] uzasadnioną obawę [...]. Wzbudzenie obawy nie jest zatem częścią groźby, tylko powodującym jej karalność skutkiem. Wprowadzenie do treści art. 245 kk, które jest przestępstwem formalnym (bezskutkowym), takiego „skutku” jest sprzeczne z formalnym charakterem tego przestępstwa, szczególnie, że wzbudzenia obawy nie wymagają pozostałe formy zagrożenia, w postaci: spowodowania postępowania karnego oraz rozgłaszania wiadomości uwłaczających czci (art. 115 § 1 2 kk). Ilustracyjnie biorąc : przepis art. 245 kk, w przypadku uznania, że warunkiem jego karalności jest wzbudzenie obawy spełnienia groźby spowodowania przestępstwa przedstawia się w następującym kształcie : **podlega karze [...] kto, w celu wywarcia wpływu na osobę świadka : a) grozi jej lub osobie najbliższej popełnieniem przestępstwa, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona; b) grozi jej spowodowaniem postępowania karnego; c) grozi rozgłoszeniem wiadomości uwłaczającej jej czci lub osoby najbliższej.** Nie można zatem przyjąć, że ratio legis wymaga wzbudzenia obawy, tylko w przypadku ppkt a, zaś w przypadkach z ppkt b i c już nie. W tym stanie, w ocenie sądu rzeczywistą treść tego przepisu należy odczytywać w sposób następujący: **podlega karze [...] kto, w celu wywarcia wpływu na osobę świadka : a) grozi jej lub osobie najbliższej popełnieniem przestępstwa; b) grozi spowodowaniem postępowania karnego; c) grozi rozgłoszeniem wiadomości uwłaczającej jej czci lub osoby najbliższej.** Sądowi znane są wypowiedzi sądów wymagające dla przypisania odpowiedzialności z art. 245 kk w postaci zagrożenia popełnieniem przestępstwa, wzbudzenia uzasadnionej obawy (SA Wrocław – Lex nr 1220370, SN – Lex 39910), tym nie mniej, nie podziela ich, uznając, że opierają się one na nietrafnym zaliczeniu do definicji treści groźby bezprawnej z art. 115 § 12 kk skutku wymienionego w art. 190 § 1 kk, a który jest jedynie warunkiem karalności takiej groźby, w przypadku, kiedy nie jest ona środkiem wywarcia wpływu na świadka w rozumieniu art. 245 kk. W ocenie sądu, skoro przestępstwo z art. 245 kk nie wymaga do jego zaistnienia wystąpienia żadnego skutku, to wzbudzenie obawy spełniania groźby, o

której mowa w art. 190 § 1 kk nie stanowi warunku jego karalności. Sprawca wypowiadając groźbę popełnienia na szkodę świadka przestępstwa popełnia je bez względu na to, czy ta groźba wzbudziła w świadomości świadka obawę spełnienia, czy też nie, tak jak i w przypadku groźby spowodowania postępowania karnego lub groźby rozgłoszenia wiadomości uwłaczających czci”.

Poglądów powyższych, choć oryginalnych, nie można podzielić.

Powszechnie przyjmuje się, że przestępstwo określone w art. 190 § 1 należy do kategorii **przestępstw materialnych**. Do dokonania tego przestępstwa **konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona**. Groźba musi więc, aby przestępstwo mogło być dokonane, dotrzeć do pokrzywdzonego i wywołać u niego określony stan psychiczny. (patrz: Kodeks Karny, komentarz do części szczególnej, Zakamycze 2006.)

Formalny charakter przestępstwa z art. 245 k.k., do jego znamion nie należy bowiem skutek w postaci rzeczywistego wywarcia wpływu na czynności osób w przepisie wskazanych, nie oznacza, że obojętnym jest dla bytu tego przestępstwa okoliczność, czy groźba wzbudza u adresata groźby uzasadnioną obawę jej spełnienia, czy takiej obawy nie wzbudza.

W Systemie Prawa karnego, tom 8, Wydawnictwo C.H. B., wydanie 1, 2013, § 94 autorzy A. W., W. W., W. Z. wyrażają pogląd, podzielany przez Sąd Apelacyjny:” Pogląd taki (o formalnym charakterze przestępstwa -uwaga autora uzasadnienia) można w zasadzie podzielić, ale z jednym zastrzeżeniem. Otóż wydaje się, że może istnieć pewien element skutkowości w zakresie w jakim sprawca przestępstwa z art. 245 KK dokonuje czynności sprawczej poprzez stosowanie groźby. Jeżeli taka groźba miałaby być wykładana przez pryzmat art. 115 § 12 KK, a związku z tym również przez pryzmat art. 190 KK, to skutkiem takiej groźby powinno być powstanie po stronie ofiary stanu obawy, a więc skutku, który w kontekście art. 190 KK jest traktowany jako echa decydująca o materialnym charakterze tego czynu zabronionego.

Reasumując stwierdzić należy, że nie popełnia przestępstwa z art. 245 k.k. sprawca, który celu wywarcia wpływu na świadka używa groźby popełnienia przestępstwa na jego szkodę a groźba ta nie wzbudza w zagrożonym obawy, że będzie spełniona.

Z tych względów zmieniono zaskarżony wyrok co do oskarżonego R. Ś. (1) zmieniono i uniewinniono go od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt. III aktu oskarżenia. Orzeczenie to spowodowało konieczność wymierzenia nowej kary łącznej, obejmującej kary wymierzone za przestępstwa z pkt. I i II. Wymierzając nową karę łączną Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że na uprzednio wymierzoną karę łączną kara za przestępstwo z art. 245 k.k. miała minimalny wpływ, stąd nową karę łączną wymierzono w wymiarze 7 lat i 10 miesięcy, jej wymiar jest niższy o dwa miesiące od poprzedniej kary łącznej.

Niezasadna jest apelacja obrońcy oskarżonego M. M. (1). Apelacja upatruje rażącej surowości orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wysokości 3 lat i wnosi o wymierzenie tej kary w wymiarze dwu lat z jednoczesnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Nie sposób nie zauważyć, że kara wymierzona oskarżonemu M. M. (1) przekracza tylko o rok dolny próg zagrożenia, już tylko z tego powodu nie może być uznana za rażąco surową. Trzeba też stwierdzić, że przy jej wymiarze Sąd Okręgowy uwzględnił większość okoliczności mających zdaniem apelacji charakter okoliczności łagodzących. Sąd uwzględnił, że udział oskarżonego w popełnieniu przestępstwa był najmniejszy, ograniczył się do dostarczenia pojazdu i dowiezienia współsprawców na miejsce przestępstwa i zabrania ich z tego miejsca po popełnieniu rozboju. Za okoliczność łagodzącą uznał niekaralność oskarżonego i fakt, że miał dobrą opinię w miejscu zamieszkania.

Okoliczności podnoszone w apelacji: nieuzyskanie żadnych korzyści materialnych, stan zdrowia oskarżonego nie mogą mieć istotnego wpływu na wymiar kary. Uzyskanie przez sprawców rozboju niewielkiej, czy wręcz znikomej korzyści nie wynikało z woli oskarżonych, było wynikiem ubóstwa pokrzywdzonego, z domu którego sprawcy

zabrali wszystkie rzeczy mające ich zdaniem wartość materialną, okoliczność ta nie może prowadzić do uznania, że sprawiedliwą byłaby kara równa dolnej granicy zagrożenia. Jest to oczywiste jeśli zważy się na okoliczności dokonania rozboju. Oskarżony miał świadomość, że przestępstwo będzie dokonane na osobie w podeszłym wieku, po dokonaniu włamania do jego domu. W tej sytuacji wartość skradzionego mienia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia stopnia społecznej szkodliwości. Nie można też uznać, że stan zdrowia oskarżonego powinien być uwzględniony jako istotna okoliczność łagodząca. Głuchota ucha lewego i płaskostopie oskarżonego nie wpływają w sposób istotny na zwiększenie dolegliwości związanych z odbywaniem kary. Przeciwno wymierzeniu kary pozbawienia wolności w najniższym wymiarze przemawia wzgląd na społeczne oddziaływanie kary, złagodzenie kary mogłoby rodzić przekonanie, że sprawcy groźnych przestępstw popełnianych na szkodę ludzi starych i bezradnych są karani w sposób pobłażliwy.

Nie jest też zasadny zarzut rażącej surowości kary i naruszenia art.624§1 k.p.k. na skutek uznania, że oskarżony miał możliwość pokrycia należnych od niego części kosztów sądowych za I instancję. Oskarżony posiadał samochód, ma możliwości podjęcia pracy, z zawodu jest hydraulikiem.

Z tych względów zaskarżony wyrok co do M. M. (1)

utrzymano w mocy.

Skazanie oskarżonych na kary bezwzględne pozbawienia wolności i grzywny, brak majątków i możliwości zarobkowania w czasie odbywania kary pozbawienia wolności uzasadniał zwolnienie oskarżonych, na podstawie art624§1 k.p.k., od zapłaty kosztów procesu za II instancję.